Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 83 (435) sîmbătă 15 oct. 1955 4 pag. 15 bani

FRUMOASE CUSĂTURI!...

...Pionierele Ileana Tabacovici și Popa Aurica de la Școala 120 fete din București, le lucrează cu mult drag.

Și cusăturile lor vor împodobi expoziția organizată în cinstea zilei de 7 Noiembrie, alături de zecile de obiecte frumoase pe care le execută celelalte pioniere.

„INTERVIU"

Mai e de mers pînă-n Făgăraș? Incă puțin. Uite și podul. Casa de copii școlari din Făgăraș trebuie să fie cea galbenă, de colo.

Am nimerit bine. Pionierele sînt în pauză. Ce curioase se uită la mine!

— Aș vrea să stau de vorbă cu voi, se poate?

— Cum să nu se poată? Să ne așezăm aici, pe bancă. Ce dorești să știi?

— Am venit să vă iau un interviu...

— Interviu? Cum vine asta?

— Foarte simplu. Eu am să vă pun întrebări și voi o să răspundeți. Sînteti de acord? Prima întrebare... Vasăzică prima întrebare... Hm... prima... mi se pare c-am încurcat-o (vezi dacă nu mi-am pregătit întrebările!).

— Dar ce s-a-ntîmplat?

— Mai nimic... Adică... (am găsit, uraa!) O singură întrebare am: Cum se pregătesc la voi alegerile?

— Păi de ce n-ai spus așa de la început?

— Eu...

—Vino cu noi și ai să vezi... Ai nimerit tocmai bine.

— Să mergem atunci. Dar ce e aici?

— Sala de cor. Auzi ce se cîntă?

— Cum să nu? „Cîntec de școală" de Elli Roman.

— Chiar așa. Corul mai pregătește încă multe alte cîntece. Pioniera care dirijează e Brad Margareta.

— E o dirijoare talentată...

— Nu numai atît. Dacă mai stai, ai s-o vezi mai pe urmă pregătind și numărul de gimnastică, cu Trif Aneta. Dar să mergem mai departe.

— Oho! Aici se dansează, nu glumă!

— Este echipa noastră: Herghelegiu, Eichler, Colorôși, Nic...

— Ce repertoriu au, mă rog?

— Pentru adunarea de unitate au pregătit: Hațegana, Bucuria și dansuri sovietice. Dincoace se pregătesc colegele noastre care vor recita poezii. Incet, să nu le tulburăm. Uite, acum se repetă „Cîntec de pionier"... Hai să vezi și camera pionierilor, unde o să aibă loc adunarea. Poate o găsim acolo și pe Mihălăchioaie.

— Cine-i Mihălăchioaie?

— Președinta unității. Uite, o vezi? Cea grăsuță. Discută, se vede, darea de seamă cu tovarășa instructoare. Ne dați voie puțin? Să vă prezint. Dumnealui e reporter și a venit să ne ia un interviu.

— Ei, dar aveți, cum văd, și o expoziție interesantă! Ierbare, insectare, impletituri de mînă, legume obținute pe lot!... Să notez tot. Albume... Pot să văd și darea de seamă?

— Păi n-o ai în față? Expoziția nu-ți spune nimic?

— Adevărat. Atunci nu vă mai supăr... Cred că va fi o adunare interesantă... La revedere!

Carevasăzică, ce-am făcut? Interviu? M-au făcut de rușine pionierele. „Adică tu să scrii și noi să-ți spunem? Hai mai bine de vezi cu ochii tăi!"

Strașnică morală! Acum la drum! Gazeta așteaptă „interviul".

AL. MIHU

Prima brigadă

Ploaia e bună, asta o știm cu toții. Cîteodată însă, tot ploaia îți pune bețe în roate. Tocmai ăsta-i motivul pentru care Surcel Afrodita, cu nasul lipit de geam, privește mînioasă afară. Să vă explic acum cine e Surcel Afrodita, de ce e mînioasă... și ce legătură are asta cu ploaia.

Afrodita e președinta unității numărul 22, de la Școala medie nr. 10 de fete din București... Și e supărată pentru că în dimineața asta a plănuit o acțiune care nu se va putea îndeplini din pricina ploii.

O fi vreo excursie? Aș, de unde! Ia priviți-o pe Olteanu, care a apărut în acest moment: ce duce în spate? O greblă. Și pioniera de alături? O lopată. Aha, muncă în grădină!... Nu, nu... Tot n-ați ghicit... Priviți mai departe: O fată cu două tîrnuri și alte două care duc un coș... Nu mai înțeleg nimic!

Vasăzică fetele au venit, cu toate că plouă, își zice Afrodita, de la geam. Se pare că în afară de ea nimeni nu s-a gîndit că acțiunea plănuită nu se poate desfășura. Cum era să spuie: Știți fetelor, că m-am gîndit că o să renunțăm din cauza ploii?

Pun rămășag că încă nu v-ați dumirit despre ce este vorba. Hai să mergem atunci în curtea școlii, să vedem ce se întîmplă mai departe. E o curte mare de tot, cu castani. Toamna, precum știți bine, castanii se scutură; dacă se scutură, fac gunoi și dacă e gunoi, e urît și nici nu prea e sănătos. Pe lîngă asta, mai sînt și hîrtii și resturi de mîncare, pentru că, vedeți, există două lădițe prinse de pomi, însă unele eleve nimeresc „din greșeală" alături, cînd aruncă hîrtiile.

Fetele, în frunte cu președinta, tocmai cu asta se îndeletnicesc: adică adună frunzele căzute, castanele și hîrtiile, fac din ele grămăjoare, grămăjoarele le adună în grămadă, iar grămada o cară cu coșul. Afrodita mînuie cu îndemînare tîrnul, iar Popescu Cornelia nu se încurcă deloc cu lopata... Și, cu toate laolaltă, dau cu tifla ploii, care nu poate să-i ajungă sub castani. Pînă la urmă și soarele dacă a văzut că nu-i chip cu pionierele, a ieșit din nori să le facă hatîrul...

Văd că mai sînt nedumeriri. In definitiv ce-i grozav în asta? E grozav că ați asistat la formarea primei brigăzi a pionierelor de la Școala medie nr. 10 fete, în cadrul „Lunii curățeniei"... Și, așa cum se cuvine, prima zi de muncă a aparținut celor mai bune pioniere. Nu degeaba au lăsat-o în internat pe Rolea, din clasa a V-a B... S-a rugat ea, s-a înfuriat, dar degeaba!... Dacă nu și-a terminat lecțiile!

La lucru....

In prima zi au dereticat curtea cea mare a școlii... In celelalte zile se vor îngriji și de curtea cea mică, vor veghea să fie curățenie și pe stradă și așa mai departe... Și asta nu numai în luna curățeniei, ci tot timpul, ca strada și curtea școlii lor să fie totdeauna curate și frumoase.

A. VALERIU

Ca detașamentul să fie fruntaș

Vrem ca anul acesta detașamentul nostru să ajungă fruntaș pe școală.

De aceea ne-am pregătit bine pentru adunarea de alegeri... „Gîndiți-vă bine pe cine alegeți în colectivul de conducere al detașamentului". Aceste cuvinte ne-au stat mereu în față.

Am chibzuit bine și am ales pioniere așa cum ne plac nouă. Bune la învățătură, disciplinate, energice, vesele. Colectivul de conducere alcătuit din pionierele Victoria Rădulescu, Adriana Iacoban, Mariana Ifrim și Cezarina Oproescu a și întocmit un plan bogat. Se vorbește în el despre învățătură, excursii, seri de basme, o șezătoare și multe altele. Noi sîntem gata să le realizăm întocmai

Eugenia MIHAI
Lidia UDANGIU
clasa a VI- B
Școala medie nr. 19
București

Pe cei mai buni

Ce-ar fi ca în cinstea alegerii colectivului de conducere al unității să înfrumusețăm școala?, spunea Ion Totolici, președintele unității într-o recreație.

Incă în aceiași zi, pionierii au început munca. Cei mai mici, adunau hîrtiile, iar cei mai mari măturau curtea. In grădină, cu hîrlețe și greble, lucrau băieții și fetele din detașamentul II. Nici gardul din fața școlii n-a rămas nevăruit.

Acum, la noi la școală, totul e frumos. Pionierii așteaptă cu nerăbdare ziua în care vor alege pe cei mai buni tovarăși care să-i conducă.

Instructor superior
Nicu DRAGHICI
comuna Suraia
raionul Focșani

Luna marii prietenii

AMINTIRI DESPRE „STRADA MEZINULUI"

Ne aflăm, dragi copii, în curtea de sus a Palatului pionierilor din Bucureşti. Grupurile de pionieri care discută cu aprindere, buchetele de flori din mîinile unora, ne dau de veste că se va petrece în această după amiază ceva deosebit...

Este ora 17 şi 14 minute. In curtea palatului a pătruns, ca peste tot de altfel, toamna. Frunzele castanilor...

Dar sîntem nevoiţi să suspendăm pentru un moment descrierea naturii întrucît evenimentele ne-au luat-o înainte.

Pe sub bolta de la intrare a palatului a trecut un automobil care face o curbă graţioasă şi se opreşte în faţa noastră. Din el coboară Lev Abramovici Kassil.

In cabinetul Lenin-Stalin peste 200 de pionieri şi pioniere au venit să stea

Fiecare vrea să rămînă şi cu o amintire scrisă, dela la tovarăşul Lev.

de vorbă cu autorul romanului „Strada Mezinului", sosit în ţară împreună cu delegaţia culturală sovietică, în cadrul lunii prieteniei romîno-sovietice. Aplauzele furtunoase şi fără sfîrşit te fac să înţelegi bine cu cîtă nerăbdare l-au aşteptat copiii pe iubitul scriitor sovietic.

Intrucît în momentul acesta nu-l puteţi vedea pe tovarăşul Lev, daţi-mi voie să vi-l descriu în cîteva cuvinte. E un bărbat înalt, cu fruntea boltită, cu părul castaniu. Ochii te privesc cu vioiciune de după ochelarii cu ramă subţire de metal. Atunci cînd povesteşte îi citeşti pe chip ca într-o carte toate emoţiile şi peripeţiile povestirii...

O clipă de bucurie adîncă: tovarăşul Kassil transmite copiilor ţării noastre salutul pionierilor din Moscova. Apoi pornim...

...cu Lev Kassil pe urmele lui Volodia Dubinin

Cîţiva m-au întrebat dacă l-am cunoscut pe Volodia Dubinin, începe tovarăşul Lev Abramovici. Nu l-am cunoscut personal. Dar după doi ani de căutări şi trudă am ajuns să-l cunosc aşa cum vi l-am descris în „Strada Mezinului".

N-a fost de loc uşor. Ne-au ajutat însă oamenii sovietici care l-au cunoscut şi l-au iubit pe Volodia. Cînd am anunţat la postul de Radio-Moscova că eu împreună cu ziaristul Polianovschi vrem să scriem despre Dubinin, am primit în scurt timp zeci de scrisori. Una ne-a interesat în deosebi. Iată ce scria acolo: „Am trăit două luni sub pămînt, împreună cu Volodia. Am vrut să scriu eu despre el. Vă cedez însă însemnările mele".

Am mers pe urmele acelor însemnări. Am coborît în subteranele din Kerci, am văzut piatra pe care a dormit Volodia împreună cu prietenul său Vania. Am văzut peretele înălbit, acolo unde ei îşi răcoreau buzele arse de sete din picăturile care se scurgeau... Una pe minut!

Vă amintiţi, cei care aţi citit cartea, de tînărul Liubchin cel înalt de doi metri şi greu de 110 kg. El apăra galeria ce ducea la comandament. In ultima bătălie cu nemţii a capturat un reflector, care a fost denumit „Trofeul lui Liubchin". De acest reflector ne-am împedicat într-o zi pe cînd exploram galeriile Kerciului. Tot ceea ce am scris despre Volodia este adevărat, încheie tovarăşul Lev.

Gînduri de viitor

Am mai fost întrebat ce am de gînd să mai scriu — continuă tovarăşul Kassil. In legătură cu asta trebuie să aflaţi că sînt cam certat cu fetele. Sînt foarte supărate pe mine pentru că mă adresez mai mult băieţilor. Ca să vă spun sincer, mi-e mai uşor să scriu despre băieţi fiindcă băiat am fost şi eu, pe cînd fată n-am fost niciodată. Ca să le dau satisfacţie voi scrie însă acum o carte despre o tînără învăţătoare, campioană de schi. (Să ştiţi că şi mie îmi place mult sportul. Am jucat şi eu fotbal şi am fost portar).

In altă lucrare s-ar putea să scriu şi despre pionierii din Romînia. Eu îmi iubesc eroii şi vreau să fie nişte eroi fericiţi. Ori copiii din ţara voastră sînt copii fericiţi.

Pionierul de onoare

La sfîrşitul întîlnirii, pionierii au dăruit tovarăşului Kassil o cravată roşie. Cînd i-au pus cravata la gît, faţa sa a devenit dintr-o dată foarte serioasă şi a salutat pionereşte în poziţie de drepţi. Astfel şi-a exprimat Lev Abramovici, pionierul de onoare al adunării respectul faţă de cravata roşie.

★

Intîlnirea pionierilor din Bucureşti cu scriitorul sovietic Lev Kassil a luat sfîrşit. Inconjurat de pionieri, tovarăşul Lev se îndreaptă spre ieşire.

Participanţii vor ţine minte toată viaţa această întîlnire cu unul din cei mai iubiţi scriitori sovietici.

A. WEISS

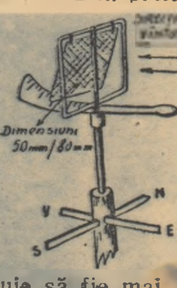
Răspundem cititorilor

Pentru staţia tinerilor meteorologi

Publicăm în acest număr celelalte două construcţii cerute de „Cercul tinerilor meteorologi" de la Şcoala medie de 10 ani nr. 1 Năsăud, regiunea Cluj.

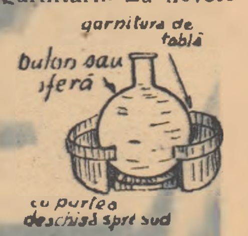
GIRUETA

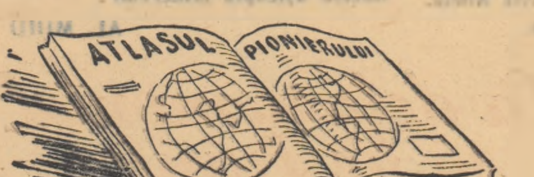
Girueta este un instrument simplu, care permite determinarea direcţiei şi iuţelii vîntului. Aşa cum se vede şi în figură, ea este formată dintr-un ax vertical, care formează în prelungirea lui un cadru. Cadrul se confecţionează din sîrmă de 2 mm. diametru. De acest cadru se prinde, numai la partea superioară, cu două bucăţele de sîrmă, o placă de tablă, a cărei greutate nu trebuie să fie mai mare de 15—17 grame. De acelaşi ax vertical se fixează indicatorul de direcţie, alcătuit dintr-o placă gradată şi o contragreutate. Gradarea plăcii se fixează, cu ajutorul unui manşon metalic, de un ax fix de lemn. Acesta-i permite să se rotească într-un alt ax fix de lemn pe care este prins indicatorul punctelor cardinale. Girueta funcţionează astfel: cînd bate vîntul, întregul aparat este rotit faţă de indicatorul cardinal, indicînd astfel direcţia vîntului. Totodată placa este împinsă pe cadrul care indică iuţeala vîntului. Girueta trebuie plasată într-un loc expus vîntului.

HELIOGRAFUL

Aparatul se compune dintr-o garnitură de tablă concentrică, cu o sferă de sticlă plasată în interiorul garniturii. La nevoie în locul sferei poate fi folosit un balon de sticlă, de chimie, plin cu apă. Pe garnitura metalică se prinde o bucată de carton, pe care pata focală în care se concentrează razele soarelui, va lăsa o urmă de arsură. La sfîrşitul zilei se scoate hîrtia din garnitura metalică; după urma de arsură se poate vedea cît timp a strălucit soarele în timpul zilei.

Vă prezentăm ARGENTINA

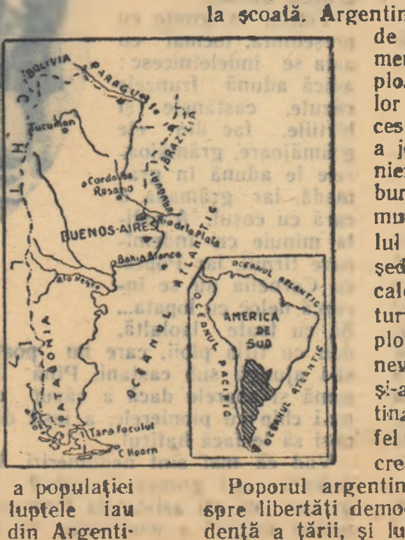
Primul conchistador[1]) spaniol care a pătruns în interiorul Argentinei de azi, navigînd pe Rio de La Plata, a fost Sebastian Cabot, în 1526. Setos de bogăţii, spaniolul a prins în călătoria lui mulţi băştinaşi, pe care i-a jefuit de obiectele lor. Obiectele, lucrate cu artă, erau aproape toate de argint. Lucrul acesta l-a făcut pe conchistador să bănuiască existenţa unor uriaşe zăcăminte de metal preţios pe aceste locuri şi să dea chiar numele fluviului La Plata, ceea ce înseamnă „De argint". Sebastian Cabot se înşelase însă. Indigenii aduceau argintul din Bolivia. Totuşi, Argentina era o ţară cu bogăţii multe, bogăţii pentru jefuirea cărora colonizatorii aveau să treacă acele meleaguri prin foc şi sabie...

Cînd a început colonizarea spaniolă, pe teritoriul Argentinei locuiau numeroase triburi de indieni: Araucani, Checiua, Guarandi şi alţii. Azi, printre cei 15 milioane de locuitori ai Argentinei, abia mai găseşti 20—30.000 de indieni, retraşi în ţinuturile aspre ale Patagoniei şi Ţării de foc. Marile lor triburi, fărămiţate şi nimicite, au lăsat în mîinile cuceritorilor înarmaţi şi puternici ţara cea întinsă, cu frumuseţile şi bogăţiile ei. Dar, spre a cunoaşte mai bine aceste frumuseţi şi bogăţii, să facem (cu gîndul, fireşte) o călătorie prin Argentina, din cîmpia nordică Gran Ciaco pînă sus, pe crestele semeţe ale Anzilor Cordilieri.

Aţi auzit, cred, cu toţii de vestitele pampasuri argentiniene, stepe largi, cu sol fertil. Pampasurile acoperă o mare parte a ţării. Azi, ele servesc drept păşuni nesfîrşitelor cirezi de cornute şi herghelii de cai sau sînt cultivate cu porumb, grîu şi mei. Intre marile fluvii Parana şi Paraguai (acesta din urmă are 2078 km.) se întind savane cu ierburi înalte, în care mişună uriaşele pisici sălbatice, puma şi jaguarul, păduri dese în care te asurzeşte gălăgia sutelor de papagali de toate culorile curcubeului. Aici trăieşte şi gingaşa colibri, pasărea muscă, aici trăieşte şi fiorosul şarpe cu clopoţei şi marele boa. Cactuşi înalţi de cîte 8—10 metri, cu flori roşii ca focul, împodobesc povîrnişurile Anzilor. Subsolul Argentinei este bogat în zăcăminte de plumb, zinc, aramă, wolfram, sare, fier şi petrol. Exploatarea lor este însă în mare măsură neglijată, aşa cum sînt neglijate, de-altfel, marile surse de energie electrică ale vijelioaselor fluvii Rio Colorado, Rio Negro ori Santa Cruz. Din pricina aceasta şi industria Argentinei se mărgineşte mai mult la prelucrarea cărnii, la morărit, zahăr, ciment. Aproape jumătate din industrie este concentrată în capitala ţării, Buenos Aires, care, cu cei 3.000.000 de locuitori ai săi, e cel mai mare oraş din emisfera sudică.

★

Istoria Argentinei nu e prea veche şi începe o dată cu colonizarea spaniolă. Totuşi ea e plină de frămîntări şi sînge. Creolii, urmaşii colonizatorilor, au luptat aprig cu stăpînirea spaniolă pentru a cîştiga independenţa tinerei lor ţări. In 1807 ei alungă pe viceregele spaniol, iar în 1826 este proclamată Republica Federală Argentina. Dar independenţa aceasta nu aduce nici o schimbare în soarta oamenilor simpli din Argentina. Exploatarea e tot atît de nemiloasă. Locul funcţionarilor spanioli izgoniţi îl iau moşierii şi burghezia creolă. La cîrma statului se perindă o mulţime de preşedinţi, care stăpînesc prin cruzime şi omor. Poporul argentinian, apăsat, a luptat însă întotdeauna împotriva asupririi.

Incă în 1869 e cunoscută o mare răscoală a populaţiei muncitoare din provincia San-Juan. Dar luptele iau avînt abia mai tîrziu, cînd muncitorimea din Argentina devine mai închegată, mai conştientă. Mişcările de protest sînt reprimate cumplit de guvernele reacţionare. A rămas ca o întunecată amintire acea „săptămînă sîngeroasă" din ianuarie 1919, cînd, în timpul grevei generale de la Buenos Aires, au fost ucisi 4000 de muncitori. Muncitorimea însă nu s-a dat înfrîntă şi a continuat să lupte. Partidul Comunist Argentinian, deşi scos în afara legii, călăuzeşte această luptă.

★

Argentina de azi e una din cele mai mari exportatoare de cereale, carne, lînă şi piei, din lume. Cu toate acestea, milioane de argentineni nu au ce mînca şi ce îmbrăca. 72% din ţărani sînt lipsiţi de pămînt, în timp ce 2000 de mari moşieri stăpînesc mai mult de trei sferturi din suprafaţa cultivabilă a ţării. In Argentina învăţămîntul elementar e obligatoriu, dar două treimi din copii nu au posibilitatea să meargă la şcoală. Argentina e o ţară mare şi bogată, dar de bogăţiile acestea nu se bucură oamenii simpli. Ele trec în mîinile exploatatorilor argentinieni şi ale marilor capitalişti din S.U.A. Grupurile acestea de capitalişti din S.U.A., pentru a jefui cît mai bine produsele argentiniene, se amestecă necontenit în treburile statului argentinian. Nu sînt multe zile de cînd, nemulţumite de felul cum le slujea interesele fostul preşedinte al Argentinei, Peron, au pus la cale un complot, o mişcare pentru răsturnarea acestuia de la putere. Complotul a costat vieţile multor oameni nevinovaţi, dar afaceriştii din S.U.A. şi-au atins ţinta: Au pus în Argentina un nou guvern, care va asupri la fel de mult poporul, dar care va fi mai credincios capitaliştilor din S.U.A...

Poporul argentinian năzuieşte însă spre dreptate, spre libertăţi democratice, spre o adevărată independenţă a ţării, şi luptă pentru toate acestea. In minunatele lui melodii — pe care poate le-aţi auzit la Festivalul de la Bucureşti — gaucho, păstorul din pampas, cîntă cu dragoste fierbinte cerul înstelat al patriei lui, cer sub care vrea să ducă o viaţă mai bună.

Vasile MANUCEANU

Călătoria Disciplinei

Sigur că ați auzit și voi de tichia fermecată, care te face nevăzut, nu-i așa?

Ei da... Dar că o asemenea tichie ar putea să impodobească și capul Disciplinei, asta cred că n-ați știut. Și totuși vă spun că așa e.

Poate nu știți cine e Disciplina? Dar nu, asta nu e cu putință, doar o intîlniți și voi mereu, acasă, pe stradă sau în școală (bine înțeles atunci cînd nu poartă pe cap tichia fermecată care o face nevăzută).

Ei bine, mai zilele trecute, dumneaei, Disciplina, și-a pus în gînd să facă o plimbare. S-a suit în primul tren ce i-a venit în cale, și p-aci ți-e drumul!

Cite și mai cite a aflat ea cu acest prilej. Să le luăm pe rind...

* * *

Prima întîlnire

Cu tichia pe cap, nevăzută de nimeni, Disciplina s-a strecurat printre elevii clasei a V-a de la Școala de 10 ani de băieți, din Suceava. A intrat în clasa lor odată cu ei.

Numai ce a trecut pragul clasei, că toate obiectele i-au și simțit prezența. Vezi bine, erau năzdrăvane. N-au stat mult pe gînduri și fiecare a început să vorbească așa cum se pricepea mai bine.

— Scîîîrț... scîîîrț — gemeau scaunele.

— Țîîț — ...scîrțîiau penițele.

— Au, au, se văitau ghiozdanele.

Ii venea bietei Discipline s-o ia la goană de-acolo, dar n-avea încotro, a trebuit să asculte pe fiecare în parte.

— Scîîîrț... scîîîrț... se plîngea un scaun. Eu și frații mei care locuim aici nu mai putem îndura atîtea chinuri. Privește numai pe fratele meu, care-l are de stăpîn pe Papuc Liviu. Abia de-și mai ține zilele.

Intr-adevăr, Liviu își tortura cu cruzime scaunul, mișcîndu-l și sărind pe el într-una, chiar și în timpul orei.

Cînd se apropie mai mult de scaunul lui Liviu, atenția Disciplinei fu atrasă de un glas înăbușit ce venea de undeva, parcă de dedesubt. Ce să vezi? Unul din picioarele firave ale scaunului pe care stătea Liviu strivea un ghiozdan, (bineînțeles al lui Liviu). Disperat, ghiozdanul se agățase de piciorul scaunului, doar, doar o găsi vreun prilej să scape de acolo.

Apoi se făcu auzit, mai din fundul clasei, glasul subțirel al unei penițe:

— Ajutor, ajutor... mă înec.

In timp ce profesorul de limba romînă explica o regulă de gramatică, Orzetic Emil, mînjit pe mîini, pe față și pe haine cu cerneală, se străduia să înece în oceanul albastru din călimară o peniță pe care o smulsese din toc.

Un pocnet puternic în alt colț al clasei o făcu pe biata Disciplină să tresară de spaimă. Probabil că Renț Vasile se încălzise și își făcea vînt cu un penar de lemn, nou-nouț, astfel că penarul se deschidea și se închidea pocnind cu mult zgomot de fiecare dată.

La toate acestea ce putea să răspundă Disciplina? Ea sfătui pe fiecare obiect în parte să aibă răbdare, că doar, doar s-or face și băieții clasei a V-a mai cuminți și mai păstrători.

Amețită și supărată de cele ce văzuse în clasa aceasta, Disciplina nu mai zăbovi mult...

Epigramă

Disciplina a lăsat pe o bancă o epigramă. E vorba despre... Dar lasă. Se va recunoaște el singur.

Că băiatu-i darnic,
Orișicine știe.
Pumni imparte-amarnic,
Palme trage-o mie.

Doar intr-o privință
E zgircit de fel:
Nota doi o ține
Numai pentru el.

Și o bucurie...

Cum vă spuneam, a pornit Disciplina la drum. S-a suit din nou în tren și s-a oprit la Rădăuți.

Acolo a poposit la Școala mixtă de 7 ani, nr. 1 din oraș și bine-a făcut. Parcă i-a luat cineva cu mîna supărarea pe care i-o pricinuiseră băieții de la Școala medie din Suceava.

I-a plăcut în primul rînd Disciplinei curățenia ce-a găsit-o aici în școală. Și-apoi...

...Soneria anunța tocmai sfîrșitul recreației. Cîteva fete mai înăltuțe, cu banderolă roșie la braț, vegheau ca toți copiii să intre în clase și să aștepte în liniște pe tovarășii profesori. Apoi, la rîndul lor, fetele din echipa de serviciu au intrat în clasă. Erau dintr-a VII-a. Disciplina se luă după ele. Cînd a ajuns la ușă, a rămas atît de mirată de aspectul clasei, încît, fără să vrea, și-a scos tichia din cap. Văzînd-o, fetele cu banderola la mînă au oprit-o. Li s-a părut că e o elevă din altă clasă și se și pregăteau s-o ia la rost. Cît ai clipi din ochi Disciplina își puse din nou tichia și se strecură printre elevii clasei a VII-a.

Așezați la locurile lor în bănci, ei își pregăteau cărțile și caietele pentru oră. Curînd a început și lecția de algebră. Rînd pe rînd, tovarășul profesor asculta pe elevi.

Ți-era mai mare dragul să asculți răspunsurile precise și clare pe care le dădeau Manole Georgeta, Bondrea Florin, Huțuleac Mihai.

Dar ce i-a plăcut îndeosebi Disciplinei a fost purtarea școlarilor din această clasă: Toți urmăreau cu atenție explicațiile tovarășului profesor.

Cînd a văzut Disciplina că însăși Sîrbu Elena, fata aceea bălaie, care nu se prea împacă cu matematica, a reușit pînă la sfîrșitul orei să aplice regulile de simplificare a fracțiilor algebrice (și asta fiindcă fusese tot timpul atentă), nu mai rezistă ispitei și, bucuroasă, își scoate tichia.

Cele două fete care o opriseră la ușă au recunoscut-o pe dată. Cît ai bate din palme întreaga clasă s-a adunat în jurul Disciplinei și așa cu toții, au stat multă vreme la taifas.

Acasă la un prieten

Așa, fără tichie pe cap, putea Disciplina să afle și mai multe lucruri despre prietenii ei din clasa a VII-a.

Și să vedeți, s-a dus chiar la un băiat acasă, la Bondrea Florin, cel ce răspundea bine la lecții; voia să se convingă că Bondrea era intr-adevăr un pionier bun.

Și iată ce-a aflat chiar de la sora lui:

Grija cea mai mare a lui Florin e să-și facă lecțiile, să învețe. Ori de cîte ori se duce la spital la mama, îi povestește tot ce a învățat nou la școală și ce i-a plăcut lui mai mult. Pentru mama nu e bucurie mai mare decît asta, să știe că Florin e un elev harnic. Ei, dar să vezi ce mult ajută el la treburile gospodăriei. Mai în urmă, în timpul vacanței, cînd au dus-o pe mama la spital, nu mai era cine să vadă de toate treburile casei. Eu eram pe-atunci plecată. Și totuși, în lunile care au urmat, în gospodăria noastră lucrurile au mers ca pe roate. Ce s-a întîmplat? Florin se scula dis-de-dimineață. Prima lui grijă era să meargă la tîrguieli. După ce se întorcea acasă, o ajuta la gătit pe mătușa noastră, femeie în vîrstă. Seara, Florin se sfătuia cu tata cum să împartă mai bine banii pentru nevoile casei și își insemna toate socotelile într-un carnețel.

Intr-o zi, tot frămîntîndu-se ce să mai cumpere din piață, s-a gîndit Florin să ne facă o surpriză. Ei, și în loc să vină din tîrg, ca de obicei, cu coșnița încărcată de zarzavaturi, a adus-o plină cu un... purceluș.

„Ce să mai umblăm noi atît după carne la măcelar, ne-a explicat el. Lasă să-l creștem pe guițul ăsta mic și să vezi ce de mai carne o să avem".

Din ziua aceea Florin i-a acordat „guițului" atîta atenție, încît acesta e pe cale de a deveni un porc mare și gras.

Dar parcă numai atît a făcut Florin în timpul verii?

A construit singur o cușcă pentru cățel, a îngrijit grădina de zarzavaturi din curtea casei, a făcut un coteț pentru păsări și cîte și mai cîte.

Să nu credeți însă că acum, în timpul școlii, a uitat de treburile astea. După ce își termină lecțiile, găsește întotdeauna cîte ceva de făcut și pentru gospodărie... Vrea ca, pînă peste cîteva zile, cînd s-o întoarce mama, să găsească rînduială peste tot.

Din nou la școală

Din nou s-a întors Disciplina la școală. De cum a intrat, i-a ieșit în întîmpinare o pionieră. S-a recomandat pe dată: „Mă cheamă Șerbeniuc Aspasia și sînt președintă de grupă în clasa a V-a B. Vreau să vă spun că am un mare necaz.

Eram la o oră de istorie. Ascultam toți ce ne explica tovarășul profesor. Doar colegii noștri Maximiciuc Valeria și Buliga se sfădeau nu știu pentru ce. In toiul certei, l-am auzit pe Buliga amenințînd-o pe Valeria că o s-o rupă în bătaie, cum se termină ora. Pînă la recreație, Buliga a uitat însă de cearta lui cu Valeria. Dar să vedeți, Valeria ținea morțiș să se bată, așa că s-a grăbit să-i aducă aminte lui Buliga de cele întîmplate în timpul orei. Pînă la urmă, sigur că s-au luat la trîntă amîndoi. Și asta încă nu-i nimic, dar Valeria și Buliga îi bat pe toți ceilalți din clasă".

Uimită de cele auzite, Disciplina se duse s-o caute pe Valeria. Intră mai întîi în clasă. Acolo, hărmălaie mare. Și-n fund, da, în fundul clasei, văzu că un dulap se mișca, gata, gata s-o ia din loc. Cînd se apropie, un băiat (era chiar Buliga) trăgea cu nădejde de ușile dulapului. Ușile se deschiseră pîrîind și dinăuntru ieși ca o furie dezlănțuită, o fată (era Valeria).

Bine înțeles că a urmat o bătaie...

De la această întîmplare la care a fost de față și Disciplina, au trecut mai multe zile. Și în acest timp, colectivul de pionieri al clasei a ajutat-o mult pe Maximiciuc Valeria să se schimbe. Rezultate au și început să se vadă.

*

...Plecînd de la această școală, Disciplina și-a propus să mai facă asemenea călătorii și, în special, și-a propus să vină mai des la școala din Rădăuți. Poate că uneori o să vină cu tichie pusă pe cap pentru ca, nevăzută de nimeni, să afle cît mai multe lucruri despre micii ei prieteni. Oricum însă, Disciplina va fi întotdeauna în mijlocul vostru, al pionierilor și școlarilor.

Pagină redactată de Mia IONESCU **Ilustrații de E. ZUKERMAN și BURSCHI**

Ion Gheorghe

Neamuri

— Fragmente din poemul cu același titlu —

Satu-n muncă și-n campanii
N-a putut să vază,
Că un puști, stolind cîrlanii,
Stă-ntr-un loc de pază...

De vreo săptămînă-ncoace
Se sucește, se-nvîrtește.
N-are puștiul pic de pace,
Tot pe unchiu-său pîndește.

Zilnic unchiul ia un sac
Din hambarul colectivei —
(Să nu-l vadă pe posac !
Are-un nas ca pliscul grivei...)

N-are nici un pic de minte...
Și e unchiul lui de-altfel...
N-are nici îmbrăcăminte
Cum ar trebui pe el.

Pantalonii, — numai găuri,
Și-o cămașă grea de tort,
Care-a fost cîndva cu răuri ;
Totdeauna e beat-mort.

Toamna, ia și el bucate,
Da-i tot rupt și amărît —
Toată ziua-i pe-mbucate
Și pe dat pe gît...

Își preface grîu-n vin
Și secara-n secărică...
Numai d-astea-n minte-i vin
Și-ori și und'l-ai pune, strică !...

Cînd e treaz, se pocăește :
— Fraților, de-acu 'nainte
Mă voi face om cuminte
Nu mai beau, doamne ferește !

...Știe puștiu cam ce poate...
Ceea ce nu știu vecinii;
Că prin spatele grădinii
Zilnic e c-un sac în spate...

Duce grîu, porumb, secară
La cazan, să-l dea pe țuică;
Cară-așa, și nu-ți mai spui că
Nu-i al lui ceea ce cară !...

Noaptea dumnealui e paznic
Al averii colectivei ! —
Asta pentru el e praznic;
E înfipt și-oricine fi-vei,
El te-ntîmpină obraznic :
„...Om al muncii, fac de pază !..."
...Face-o gaură în cer !...

Ce-ar putea lumea să vază
E o gaură-n hambar !...
Și pe-acolo, noaptea, pier
Dublele din grîul rar.

★

Șade Stroe-acum de pază,
Doar-doar-doar- o fi să-l vază.

Stă cu-un ied și șapte miei
Și-i stolește-aici pe dîmb
Pe o miriște de mei
Sub un păr scîlîmb.

...Vine prin porumb, agale,
Șchiopătînd o mogîldeață.
Se apleacă-un pic de șale
Sub o tufă pădureață...

Stă un pic, privește-n jur...
E chiar unchiul lui, Sofroni.
„El e, el e ! Pot să jur,
Îi văd haina, pantalonii..."

Stroie cade pe răzor
Și privește din tufiș,
Celălalt dă zor, dă zor
Prin porumbi tîrîș-grăpiș.

Duce unchiu-n spate-un sac
Cu un dublu de grăunțe.
Stă, privește-n jur posac,
N-o fi vreunul să-l denunțe ?...

Nu-i !... Ascunde sacu-n iarbă
Și se-ntoarce înapoi...
...Stroie-n iarbă, printre foi,
A-nceput să fiarbă...

„Poate merge să aducă
Vreun alt sac ? Sau... cine știe ?!..."
Umblă unchiul lui, nălucă,
Pe sub frunza cenușie...

...„Oare să tîrăsc eu sacu
Și să-l dau la președinte?
Dacă dau tot eu de dracu'
Și mă-nvață tata minte ?

Doar de cînd e această
lume
Se-ajutau verii și unchii.
Rar au fost să se
sugrume
Să se ia în unghii...
Hai ? Să-l dea de gol că
fură ?

Se și vede Stroie-acasă;
Tatăl lui prin bătătură
Din bătaie nu-l mai lasă...
Iar băieții or să zică :
„Asta este neam de hoți.
Ce se-naște din pisică...
Măi băieți, doar știm cu toți !"

Știe oare satul, știe
Cine e Sofronie ?
Că-i cu-această meserie,
Dăruit de pronie ?...

...Puștiul se ridică-n coate
Dintre pir și mușețel...
Și tîrăște, pe cît poate,
Sacu-acela după el...
Pîrîie porumbu-n cale,
Cade Stroie și se scoală,
Dîre-n urma fugii sale
Se brodau pe glia goală.

„Orice-ar fi, îl dau în gît.
Mi-o fi unchi, da-i mînă lungă !..."
...Obosit de-atît tîrît,
Fuge ca să nu-l ajungă...

...„Mama doar mi-a spus și ea
— Dînsa știe adevărul —
Cum că unchiul și cu vărul
Nu se satură să ia...
Cînd intrau la noi în casă,
Noi eram cu ochii-n zece,
De la poliță la masă
Să nu ia ceva, să plece.

Și mai știe puștiul una
Dintr-o vară de la pepeni
Cînd veni cu geana plînsă,
Cu genunchii grei și țepeni.

Carele mergeau spre arii,
Grele ca pisica popii...
Se-aplecau sub viță parii.
Galbenii și caliopii
Își topeau pe cîmpuri ceara
Pînă seara...

I-a zis Molea, vărul său,
— Că se-aveau pe-atuncea frați —
„Tata ăsta i-un om rău,
Că-mi dă tot pepeni stricați !...

Hai acuma, cît le doarme,
Să luăm pepeni de soi..."
. . . .
Dar... cu țeava unei arme
I-a prins unchiul
pe-amîndoi...

Molea s-a făcut fugit...
Însă lui i-a luat nădragii
Și pe-urmă dă-i și trage-i
Pînă ce l-a rebegit...

El cu lacrimile-n gene
Noaptea-a pătruns în sat,
Tremurînd intra pe
poartă,
Jerpelit și rușinat.
(Pantalonii lui îi poartă
Vărul lui la pășunat...)

El minți : — „Mi i-a furat
Nu știu cine, de la scaldă..."
Ce noroc că-i vremea caldă !...
Altfel ar fi tremurat !...

Mama, tata, drept învăț,
Alții nu i-au mai făcut.
Dar că unchiul lui e-un hoț
A-nghițit și a tăcut...

Molea azi se fudulește
Cu nădragii lui boiți...
— Dacă sufli și guiți,
Stroie mă, te rup în dește...

Obiceiul lor, s-apuce...
...Gîndul însă i se curmă,
Unchiu-i vine după urmă;
Vîntul foșnete aduce.

Trage puștiul sacu-n grabă,
Ca să iasă la miriște.
Unchiul, cu o codiriște,
Nici nu-njură, nici nu-ntreabă.
...Cînd coboară și cînd urcă,
Cu-un alt sac în circă...

...Fuge puștiul lăsînd sacul.
Unchiul : — „Stroie, stai aci !
Uite-l mă, mînca-l-ar dracu,
Asta m-o nenoroci !..."

...Puștiul stă privind cu teamă,
S-o zbughească la nevoie...

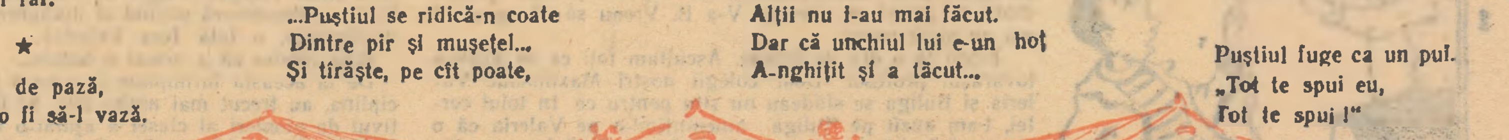

„Stai oleacă, unchiu-l cheamă,
Vin'la mine-ncoace, Stroie !...
Na briceagul ăsta nou.
Dă-te-aproape, măi nepoate,
Uite-l ici, va fi al tău !...
Să mă spui chiar tu ? Se poate ?...

Doar sîntem de-un sînge, rude
...Eu te-am învățat să-noți"
...Puștiul, parcă nici n-aude...
...„Doamne, să mai crești nepoți !...
...Zi, mă spui ? O faci ? Zi... poți ?!...
Știi cînd ți-am făcut și bice
Și buhai și plugușor...!
Zice multe !... Și cît zice,
Se apropie ușor...

Puștiul dîndu-se-napoi
Nu-l slăbea din ochi o clipă...
Cald. Pustiu. Doar vîntu-n foi
În porumbul negru țipă...
...Stroie, mă, să nu mă spui !...
...Se ruga nepotului
Îngenunchi.
Măi copile,
Eu acum ți-s jucărie !...
Nu mă îngropa cu zile...
Tu mă bagi în pușcărie !...
Bate unchiul lud mătănii
Și nepotul deslușește
Scrîșnetul unei dihănii
Răzbătînd din ochi, din dește...

Puștiul fuge ca un pui.
„Tot te spui eu,
Tot te spui !"

Redacția și administrația : București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul : Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52